

2017. április 23. – Húsvét 2. vasárnapja – Jn 20,19-31 – Hit és hűség

A felébredt Jézus és a tanítványok előszöri mutatkozását írja le János evangéliuma. Hogy ez pontosan mikor történt, kérdéses lehet. Ha elfogadjuk Jánost, nem okoz gondot a húsvétvasárnap esti időpont, egyébként pár hetes dátum hihetőbb lenne – ennyi idő alatt már felépülhet egy tetszhalálig meggyötört test is. Ezt kétezer év távlatából már nem fogjuk tudni eldönteni. S ha a tenyeres-talpas tanítványok az akkori kor paradigmái alapján nem is ismerhették a tetszhalál állapotát, mi már tudjuk, hogy létezik ez a jelenség.

Tamás, legkedvesebb apostolom, a ráció talaján mozogva kételkedik. Neki bizonyíték kell, nem ígéret. Hogy is miben, kiben hisz majd, amikor Jézus akkor is megjelenik tanítványai körében, mikor ő is ott van velük? Ezt csak ő tudja. Én Uram, én Istenem... Éppúgy lehet egy örömteli vagy csodálkozó szófordulat a hitetlenkedő, majd megbizonyosodó tanítványtól, mint ahogy mi is használjuk, ha hirtelen nem várt személlyel találkozunk.

De hogyan lehet értelmezni a Jézus ajkára adott „*boldogok, akik nem látnak és hisznek*” állítást? Azt hiszem, az állítás minden olyan Jézust követő, késői tanítványra vonatkozik, akiknek a valódi Jézus-követése, tanításának életre váltása örömet és boldogságot jelent. Az örömteli hit nem más, mint annak a hűségnek a kifejeződése, hogy Isten Országának megvalósítása Jézus példája nyomán minden nap lehetőség számunkra.

Ha csak azért kéne hinnünk (Istenben), mert Jézus csodákat művelt, halottat támasztott fel, majd maga is feltámadott a halálból, akkor nagyon sajnálnám a testvéreimet, hogy ennyire félrement tanítása a szeretetről, irgalmasságról. Jézus enélkül is Isten fia, ahogy én, és még 7,3 milliárd embertársunk.

Legyen elég enélkül is: Cselekedni, ahogy szeretnénk, hogy velünk cselekedjenek. Szeretni, azaz jót akarni embertársainknak, magunknak – az egész teremtésnek. Nem egyszerű, de egyszer valaki a halált is vállalva kitarított emellett.

Horváth-Szováti György (Sopron)